

מתיקות השבת

יו"ל ע"י ישיבת 'חיים של תורה - לובלין' פעיד"ק ירושלים ת"ו | בראשות הגאון רבי מנחם ברוך יאווע שליט"א תלמידו של מרן פוסק הדוד בעל 'שבת הלוי' צדוק"ל

לרפואת הרה"ח ר' משה-יואל בן חזק שליט"א

משיחותיו של מורינו ראש הישיבה שליט"א

גם למלך אסור לסמוך על דעת עצמו!

מתיקות הויסנים

מק"ל של חומרא'

אבקש לפרסם את המעשה תכונן על טעמי וכדי שלא יטעו אחרים כמות:

אני גר בארץ הקדש ונוהג בחומרות גדולות בכל ההלכות. כמו כן בענין הטלול בשבת אני מחמיר מאד ולא סומך בשום פנים ואופן על הערוב כדי לטלטל, וקרנהגתי בביתי למשך שנים רבות.

כאשר חמי התגבר הוא היה בא להתארח אצלי יחד עם חמותי, אך דא עקא הוא הכרח להעזר במקל כדי להסמוך עליו בהליכתו. בשבת הראשונה שהוא הגיע לביתי כשהמקל בידו, כעסתי מכך מאד ומחיתי בו על שהוא עובר על אסור טלול בשבת, ובכל פעם שהוא היה מגיע לביתי הייתי מוזהר בו.

מרב כעסי עליו הייתי מושיב אותו בפנה, ואמנם היו מגישים לו מאכלים כמו לאחרים אבל לא להייתי נתון לו שום יחס, וכאשר הייתי אומר דברי תורה הייתי מפידי לדבר בגדל חמרת הטלול בשבת והוא היה יושב מביש בפעם האחרונה שהוא הגיע אלי יחד עם גיסי - בנו, רציני להראות לבנו כמה חמור אסור הטלול בעיני ושוב הוכחתי את אביו - חמי, והוספתי לומר לו: כאן לביתי לא תוכל להכנס עם המקל! ותוך כדי אמירה זו לקחתי את המקל מידו. חמי נבהל מאד וגעמד לפול לולי שבנו החזיק אותו וחסר את נפילתו.

מאז חמי לא הגיע לביתי, כי כעבר זמן קצר מאותו ביקור הוא חלה ואושפז בבית החולים עד שנפטר לבית עולמו. עברו מספר חדשים מפטירתו ולקיתי בחלשה נוראה בגוף והרופאים לא יודעים את פשר החלשה, עד כדי שאף על פי שאני צעיר יחסית - ההכרחי להעזר במקל הליכה, אך עדין לא התעוררתי בתשובה על מעשי עד שיום אחד כאשר הלכתי בתוך ביתי עם המקל - בדיקו במקום שבו לקחתי את המקל מידו של חמי - רץ לדי בני הקטן ודחף את המקל מידי, ומבוקלתי נפילתי ארצה ונשברו לי חמש שנים קדמיות. תוך כדי היסורים והסבל התבוננתי והבנתי שבידו הדבר שהענילה שעשיתי לחמי וכביכול באיצטלה של צדקות היא זאת שגרמה לי לסבל ולהצטרף למקל כמוהו ואף לשבר את שני שבהם תחתי את המלים הפוגעות כנגדו.

הפרטים שמורים במערכת כבקשת בעל המעשה

סגיות עמקות בענין מחית עמלק שלא צריך להכריתם לגמרי. וכן כשדוד קדש את מיכל בת שאול בערלות הפלשתים - פלפל בענין המקדש במלכה שאינה מקדשת, וכמו שמצינו סוגיית המקדש במלכה במסכת קדושין.

מכשר וטהור יותר מדוד

נמצא ששאול היה מכשר ולמדן יותר מדוד מלבנו, ואף אמרו תו"ל שהוא היה נקי מפל רבב ולא היה דפי אתריי ואלו לדוד היתה קפה של שרצים מאתריי, אבל ההבדל בינו לבין דוד היה, שלדוד היה לב נשבר והכנעה בשלמות שלא היתה בשאול.

ואמנם שאול היה אדם גדול מאד אבל לפי דרגתו היה חסר לו שפלות והכנעה, שזו היא מדה שכל אחד מכרח לאמץ בלבו - להכניע לפני ה', וכאשר חברומבישו או מצערו יכנע ויבין שמאת ה' היתה זאת, שזו מעלה הרצויה ביותר לפני ה' יותר מאשר כל הקרבות עצמם, שכל מטרם היא לגלות לאדם את חסד ה' שעליו ועל ידי זה להכניע את לבו לפני ה'.

גאון נכונה וענוה נכונה

ושאול המלך אמנם היה ענותן גדול כמו שכתוב עליו שהיה "נחבא אל הפלים", אבל כאן שמואל הנביא מצוה אותו להתרומם לעשות את רצון ה' ולהכרית את עמלק, ושמאול מלמדו שההכנעה צריכה להיות כלפי דבר ה' ולקיים את הצויה הזו בלי שום שנוי, אך שאול לפי דרגתו עשה להפך ששכנע והתעניו לפני עמלק בכך שרחם על אגג ועל מיטב הצאן, ואלו למול דבר ה' התרומם ולא שמע בקול הנביא.

ורואים ששאול היה נזהר מאד לשמוע בקול מה שכתוב בתורה שנוהר לפקד את העם

"ראה אנכי נתן לפניכם... החיים והמות נתתי לפניך הברכה והקללה ובהרת בחיים". אפשר לברך כונת פוסק זה על התורה בעצמה, שבה ובנ"ך מספר על דרכיהם הטובות של אבותינו ורוענו הקדושים; ומאידך מפריטים בתנ"ך כשלונות שהיו במשך הדורות, ורצון ה' שנשמיל מן לבוה בדרך הטובה ולהתרחק מכשלונות, וכמו שדרשו תו"ל: "והמכשלה הזאת תחת ירך" - אין אדם עומד על דברי תורה אלא אם כן נכשל בהן; ואפשר לחסד את הכשלות על ידי שמתבוננים בכשלונות שהיו בדורות עברו וכך נדע להזהר מהם.

וכהקדם לכך עלינו לדעת שגם כאשר קוראים בתנ"ך על כשלונות שהיו אז - הדברים אינם כפשוטם, כי בדורות הקודמים העולם היה נקי מאד, וידועה האמירה, שהסנדל של הימים הקדומים היה גדול במדרגה מהאנשים הגדולים שדורותינו.

היועין של דוד

הבה ונתבונן בתקופת הנביא שמואל, שבדבר ה' המליך את שאול וצוה אותו להכרית את עמלק, וגם שאול המלך בגדלתו היה צריך לשמוע בקול הנביא, ולא לחשב חשבונות ולהחליט על ידם לשנות מדברי הנביא ולא להכרית את עמלק.

וכמו שמצינו בדרך מלבנו שהיה מתייעץ במפישבת ואמר לו: "יפה דנתי יפה חבתי" וכו', ואף על פי שנאמר על דוד "וה' עמו" שהלקה כמוותובכל מקום (ספרדריז צג), בכל זאת לקח על עצמו את מפישבת והתייעץ עמו, כי חשש שכיון שהוא מלך עלול לפל בגאון ולטעות בהלקה.

לכן גם שאול המלך היה צריך לקבל את דברי הנביא, ולא לסמוך על דעת עצמו אף על פי שהיה גדול מדוד בתורה שפלפל וערך

ישל כל גדולי ישראל לדורותיהם. וזהו יסוד עבודתו שכל מעשה שנעשה בענינה וכל ספר שנכתב בענינה - יש לו ערך ויש לו קיום, ולהפך - אין לו ערך וקיום.

וכששואל הגיע למול עמלק הוא החל לפלפל ולעשות דייקים שאסור להכרית את עמלק, ולמודים אלו עמדו בעורכו, שאלו היה נמנע מלמוד זה באותה עת - היה עושה את דברי הנביא ומציל את עולמו, ולמדנו שלפעמים אסור לעסק בתורה ולסמוך על הבנתנו בה, אלא להקשיב לדברי הצדיקים.

יכמו כן כפאר החכם דורש, לא ראוי לעסק בתורה למול פניו, שזה מראה על גאונה שבאדם שלא נאה לו להקשיב לדברי התורה המשמעים מהחכם.

המיוחדת לרגע זה, אלא בוחר לעשות רק את צווי התורה בלבד. כי החשוב ביותר הוא לעשות את רצון ה' של הרגע הזה, גם כשהוא קשה.

מי אישם בחטא?

ומצינו דבר פלא, שבשעה שדוד מלכנו ספר את העם ובאה מכה מגפה הוא הבין שהחטא הוא בעם, ולכן למדס לברך מאה ברכות בכל יום. ואלו כששואל טעה הוא עצמו נענש על כך והפסיד את מלכותו, ומדוע? כי לדוד מלכנו היתה מדת הענייה ומחמת פן הוא היה רצוי לפני ה', ולכן החטאים לא היו שכיים אליו, כי הענייה היא המעלה הגדולה שעל ידה האדם זוכה ליראת ה' ואהבתו, והענייה היא היתה מעלתם העקרית של משה רבנו

בטלאים, כמו שלומדים מפרשת כי תשא שאסור לספר את העם. ואלו בדרך מלכנו מצינו שכן ספר את העם, אבל בדרך היתה את המעלה בשמע בקול הנביא שזהו הדבר החשוב ביותר, כי נבואה היא דבר ה' הנוגע לאותו זמן שבו נאמרה הנבואה, ואלו שאול שמע כאן בקול התורה ולא בקול הנביא.

ו'שאל באחת ועלתה לו, דוד בשמים ולא עלתה לו, כלומר שאול נכשל רק בדבר זה והפסיד את מלכותו, ואלו דוד כפיכול נכשל בשני דברים אחרים ולא הפסיד את מלכותו, ומדוע? כי לשמע בקול הנביא זהו הדבר החשוב ביותר, ו'גדול המצוה ועושה' - העושה את אשר מצוה אותו הנביא לעשות את רצון ה' ממנו ברגע הזה, 'ממי שאינו מצוה ועושה' - יותר ממי שאינו עושה את מצות דבר ה'

מי רוצה את דעתו של משה רבנו?

הקב"ה אומר למשה שעם ישראל מכריים לקבל דוקא אותו למנהיג, כי דוקא הוא יוכל להביאם אל המוטב.

שרש חטא העגל

כי כשעשו ישראל את העגל בודאי היתה להם ראייה שזהו רצון ה', אלא שלא שמעו בקול ה' שנאמר להם דרך משה: "לא תעשה לך פסל וכל תמונה", לכן רק כשישמעו בקול משה ינצלו מלעבר שוב על רצון ה'. וה' מצוה את משה להלביש את אהרן וכניו בכגדי הכהונה, שבה הוא משפיל את עצמו ביותר

משה רבנו העניו מכל האדם השתוקק בכל עת לענייה גדולה יותר ויותר.

לכן כפרשת תצוה נמחה שמו של משה, והקב"ה אמר לו "ואתה תצוה את בני ישראל", תצוה הוא מלשון 'צותא' וחבור, תחבר את עצמך בשפלות גדולה אל בני ישראל ותחברם אל הדעת הקדושה שבלבך וכך יתקים 'ויקחו אליך שמן וזית וך כתית למאור', שיקבלו ממך את הדעת הקדושה שיש לך שהיא זכה כשמך וזית וך - 'להעלות נר תמיד', שהם יהיו קבועים בדעת הקדושה הזאת בתמידות. וכך

אחד מהכשלונות הגדולים המפרשים בתורה היה חטא העגל, שכתקונו לכך נצטוינו בפרשתנו: "אבד תאבדו את כל המקמות אשר עבדו שם הגוים... ונתצתם את מזבחתם... ויסילי אליהם תגדעו".

ובזמן שעם ישראל חטאו בעגל היה תרון אף עליהם, ומשה רבנו אמר לה', אם לא תכפר להם על חטא העגל "מחני נא מספרך", וזה מפיון שבחטא העגל העם בקשו מנהיג אחר, לכן משה בקש מה' שאכן ימחה אותו מהמנהיגות ויעמיד את אהרן למנהיג. כי

מירות ההתחממות נגד דבר ה'

בצירי שבכותרת הגליון: נכר החתן שמויך את מקלו של חמוי מידו ומספן אותו לפול לבהלת הנוכחים. מה היה הסכל של החתן בגין קרי על כך תקראו במדור מתיקת הנסים.

בצירי שלפנינו: נכר היאך שאול המלך מוכיח מעגלה ערופה שאסור להכחיד את כל עמלק ושר צבאו מביא את אגס חי אל שמואל, ושמואל זועק אל ה' כל הלילה. מה היה הנוכח בין שאול לשמואל? מה היה ההבדל בין שאול לדוד מלכנו? ומה נוגע הדבר אלינו?

על כך ועוד במאמר: 'גם למלך אסור לסמוך על דעת עצמו!' במאמר: 'אל תתרץ את עצמך!'

מתיקות שיחה

תפילות

רבוננו של עולם, מלא משאלות לבי לטובה וזכה אותי ואת כל עמך בית ישראל להשומר מיד השטן האורב על האדם בדרךים ומבקש להקשילו בכל מיני מכשולות, והוא השטן הוא מלאך המוות, שאחרי שמקשיל את האדם הוא מביא לו נזקים בדרךים ורמנא לצלל.

שמע ה' ויחניני ה' יהיה עזר לי מצתה להתחמק מידי הוצר הרע ולשמור את עיני ולבי מקל רע, כמו שלמדנו שלמה מלכנו: "מכל משמר נצר לבך כי ממנו תוצאות חיים", אמן סלה.

ומכפרים על מדות רעות כלשון הרע, גאון וכו', כמבאר בדברי חז"ל (ערוך טו).

והכח שיש בבגדי הכהונה לכפר על המדות הרעות הוא בכח דברי התורה ששח משה רבנו עם אהרן ובניו בשעה שהלבישם, ובגון כשהלבישם את המצנפת אמר להם: זכרו שה' נותן לכם את המה והשכל וכך לא תתגאו. וכשהלביש על אהרן את האפוד והחשן למדו, שעם ישראל יוכלו לקבל את דבר ה' מהכהן גדול בתנאי שלבו יהיה לב קדוש המלא באהבה כלפי כל השבטים החקוקים באבני החשן, ואלו בזמנים שהכהן גדול לא היה הגון או כשהשואלים לא היו הגונים קבלו תשובות לא הגונות. וכן בשאר הבגדים שהלבישם משה למדם עליהם דעת.

בכך שמכבד את אהרן ומקדש את בניו במקום את הכהנים של עצמו.

ובשפלות הזאת הוא כביכול מכה את עצמו ואת שמו, כי השפיל גזה את עצמו עד שנעשה כאין המחלט שאינו דואג כלל לעצמו ולבניו, רק לעשות את רצון ה' ולהיטיב לאחיו ולבניו.

והקב"ה אומר למשה "ואתה תצנה" - תחבר את עצמך כלומר תן את דעתך לאהרן ולבניו בעת שתלבישם את בגדי הכהונה ובעת שתלמדם את עבודות המקדש, שזו הסבה שמשם הלבישם את הבגדים והם לא לבשו אותם בעצמם, כדי שילמדם דברי תורה בזמן שילבישם. והדעת שלמדם היא - למה רומזים הבגדים הללו, שהם רומזים למדות טובות,

מסירות נפש בעונה

בבגדי הפאר, ופרשת תצנה מאריכה בצוויים למשה רבנו איך ילביש את אהרן ובניו ואיך בדיוק יקדשם בשמן וכדום כדי להקנות למשה רבנו שפלות עצומה למול אהרן אחיו, ומכך נלמד גם אנו להיות בעלי ענוה ועין הטובה ברוענו משה.

ומזכר בתצנה גם ענין הקמיצה שאותה למד מרדכי הצדיק את תלמידיו בשעה שבא המן להרביבו על הסוס, וכן כתוב "ועשית לאהרן ולבניו ככה", "ככה" - "ככה" להקיש, שנתבונן היאך משה רבנו שרת בענוה את אהרן ובניו ונתן להם את הנהיגה לדורות, שזו עבודת ה' ומסירות נפש גדולה מאד.

ומאידך נתבונן מהמן כמה גרועה הגאון והעין הרעה שכשהכרח לכבד את מרדכי ולהכריז עליו "ככה" עשה לאיש אשר המלך הפץ ביקרו, גאותו גרמה לו מועקה וצער עצום כאדם האבל.

ואחרי שה' מצוה את משה את כל הצוויים איך לכבד את אהרן נאמר: "ונעדתני שמה לבני ישראל ונקדש בכבודי" כי זהו כבוד ה' שמשנה נשפל בענוה גדולה כל כך. ולכן בפרשת בהעלותך ה' מבטיח למשה שה' יתועד עמו לבדו מה שלא נאמר כן על אהרן הכהן, וזה בוכות שמשנה רבנו היה ענו כל כך שהיה מוכן למסר את כל כלו למען אחרים כמו שהיה נכר בהלבשת אהרן אחיו ובגניו.

יש ושמה להמירך את היותך ומשה רבנו נענה לכך בשמחה והלביש את אהרן ובניו, וקשטו ככלה, ואלו לעצמו לא הלביש שום מלבוש נאה, אף על פי שהוא זה שזכה לשבת עם ה' ארבעים יום וארבעים לילה והוא זה שקבל את התורה מן השמים, בכל זאת משה רבנו שמח בשפלות הזאת.

ואלו כשהמן הלביש את מרדכי היה לו מכך צער גדול, כמו שכתוב "והמן נדחף אל ביתו אבל וחסוי ראש".

נמצא שההבדל בין צדיק לרשע הוא כחוט השערה, שבהסתכלות חיצונית משה רבנו ולהבדיל המן הרשע עשו את אותו מעשה - שהלבישו אחרים בבגדי מלכות, אבל בלב של משה יש ענוה והוא שמח מכך, ובלב של המן יש גאון והוא אבל ועצוב מכך. לפיכך פרשיות "כי תשא" ו"תצנה" חלים תמיד בפורים, כי בפרשיות אלו רואים את ענותנותו של משה, ש'כי תשא' הוא בקש 'מחני נא' וב'תצנה' שלפניה נמחה שמו, ובפורים קוראים על גאותו של המן בהפך ממשנה.

סמל הענוה

וגם זו סבה לכך שהקב"ה צוה את משה ש'בדוקא הוא ילביש את אהרן ובניו את הבגדים ולא שלבשו אותם בעצמם - כדי ש'נלמד את ענותנותו הגדולה של משה שאינו מרגיש חלישות הדעת מכך שמקדשם ומלבישם

נאמר בפ' שתנו: "ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המוות ואת הרע". המעלה הגדולה של האדם - להבחין בין הטוב ובין הרע, שלזה יש מעלה רוחץ אפילו לקראת מלכים גוים, שאם יזכה יבחין בין צדיקים לרשעים.

ובזה יש לבאר מה שפרשת תצנה חלה בסמוך לפורים, כי "זה לעמת זה עשה האלקים", שמצינו במגלת אסתר את גאותו הגדולה של המן.

שכאשר אחר שורש שאל אותו "מה לעשות כאיש אשר המלך הפץ ביקרו" אמר המן בלבו "למי יחפץ המלך לעשות קר יותר ממני", שזה מעיד על גאותו שאחז עצמו כהגון למלוכה. ובקש ללבש בגדי מלכות אשר לבש המלך ואת כתרו של המלך, שבזה בקש ללבש את בגדי הנהיגה ואת מצנפת הכהן הגדול ש'נלכחו מבית המקדש.

ומגאותו הגדולה נפל משה, שהיה צריך להלביש את מרדכי היהודי בבגדי הנהיגה ולכבדו ברחובות העיר, ולהבדיל בין השמא לטהור, גם כאשר משה רבנו בקש להשפיל ואמר: "מחני נא" שלא תהיה לי שום מלכות וישרה - הקב"ה צוה אותו שיכבד את אהרן ובניו וילבישם כדי לנסותו האם הוא מוכן להשפיל כל כך.

אל תתרוץ את עצמך!

שאחרי ששאל המלך חמל על אגג והצאן, ה' אמר לשמואל "נחמתי כי המלכתי את שאול למלך", ו'נחמתי' אין פרושו שה'

בדוה לבין הענוה הגדולה שהיתה בשאול אך לא בתכלית השלמות. שבהפסרת פרשת תצנה קוראים על כך

כיוצא בזה מצינו שהקב"ה הסמיד את מלכות שאול למלכות דוד, כדי שנבחין בענוה הרצויה בתכלית השלמות שהיתה

מתחרט על מה שעשה, כי היה גלוי לפניו מעיקרא ששואל לא ראוי למלוכה תמידית, אלא הפרוש שמעיקרא ה' המליך את שאול כדי ללמד את העם שלא לטעות בטעויות כאלו. וכעת ה' אומר נחמתי כי המלכתי אותו, כלומר די במה שנעשה על ידי מלוכת שאול להשיג את רצוני שהעם ילמדו שלא לטעות בטעויות הללו (וכמבאר במקצת במאמר הראשון, ובספר 'מתיקות הנביא' הרחבנוגוה), ומכאן ואילך רצוני להמליך את דוד לנצח.

מה לא רצה שמואל לשמוע?

וכששמואל מתראה עם שאול, שאול אומר בנדואתו: "הקיימתי את דבר ה'", ואלו דוד שהיה נכנע מאד בנדאי במצב כזה היה שואל את הנביא: האם הקיימותי את דבר ה'? ושמואל שידע ששואל עבר על דבר ה' רצה להכנס עמו בדברים, לכן שאל אותו: "מה קול הצאן הזה באזני?" ושואל השיבו שהעם חמל עליהם כדי להביא מהם קרבנות לפני ה'. מיד אמר לו שמואל "הרף ואגידה לך את אשר דבר ה' אלי הלילה", "הרף" פרושו, הפסק מלדבר כי שמואל לא רצה לשמע כאלו דברים שמתחכמים על דבר ה' שצוה להכחיד את עמלק, ועושים חשבונות מעצמם לעבר על רצון ה' כדי להקריב קרבנות.

ושמואל אומר לו "אם קטן אתה בעיניך ראש שבטי ישראל אתה", כלומר אם אתה קטן וענו באמת - הרי שאתה ראוי להיות ראש שבטי ישראל, וה' אכן המליך אותך על עם ישראל, אם בן אידך יתכן שאינך מציית לדבר ה' כמו שראוי לענו לעשותו!?

מרידות הובנה

ושואל ענה לשמואל "אשר שמעתי בקול ה' ואלך בדרך אשר שלחני ה'". שאול מתוכח עם הנביא וטוען: אני כן עשיתי את רצון ה', ואת ראשית החרם הבאתי לזבח לה'. כמו פסוקים המפרשים בתורה המצויים לקחת את שלל

האויבים, כמו שכתוב בפרשה הקאה "רק הנשים והטף והבהמה וכל אשר יהיה בעיר כל שללה תבו לך ואכלת את שלל איביך", ולכן טען שאול שהוא כן עשה את רצון ה'. ולעצמת זאת בדרך מלכנו מצינו שכאשר הוכיחו נתן הנביא מיד נכנע ואמר חטאתי לה' ולא תרץ את עצמו ולא התוכח עם הנביא, אף על פי שהיה לו מה לתרץ את עצמו שלא חטא, כמאמרו: 'כל האומר דוד חטא אינו אלא טועה'.

ושמואל משיב לשואל: "החפץ לה' בעלות וזבחים כשמע בקול ה'" - אין לה' ענין בעולות וזבחים בלי לשמע בקולו, "הנה שמע מזבח טוב", טוב מאד להקריב עולות וזבחים עם הקשבה לקול ה' בכך ששומעים את דבר ה' מהכהן, המלמד דרך ההתעסקות באברי הקרבנות את חסד ה' שבאברי גופנו. "להקשיב מחלב אילים", להקשיב לדבר ה' דרך האילים - שהכהן מלמד את בעל הקרבן לעשות תשובה דרך הקרבן שמקריב, כשפראה לו דרך אברי הקרבן איזה חסדים ה' עושה עמו שנותן לו אברים בריאים כאברי הבהמה, ומעודדו לתשובה על שכפה טובה לה' והשתמש בקריאתו לעבר על רצון ה'.

אבל כאן אומר שמואל הנביא לשואל: הרי כאן אני ה'כהן' שלך כי אני מביא לך את דבר ה', ואני למדתך שרצון ה' היה לעקר ולהרג את הבהמות הללו, ולא להקריבם קרבנות, והיה לך לעשות זאת בלי לשאל שאלות, ולא עשית זאת - "כי חטאת קסם מרי ואון ותרפים הפצר וען מאסת את דבר ה'", כאן רמז לו את מה שהוא עתיד ללכת גם לבעלת האוב שתעשה לו קסם ותצער את שמואל להעלותו באוב.

תשובה עם תרון

כששמע שאול את כל זה הודה על האמת ואמר: חטאתי, אך שוב תרץ את עצמו ואמר:

"כי יראתי את העם ואשמע בקולם", שבוה הסיר את האשמה מעל כתפיו, ואז שמואל הסתובב כדי ללכת ושואל תפס את בגדו של שמואל ובגדו נגרע.

מיד אמר לו שמואל: "קרע ה' את ממלכות ישראל מעליך היום", כי בכך היתה עליו תביעה על שהלך עם הנביא בדרך של כח להכריח אותו להשאר לידו, לכן קרע ה' את מלכותו.

כששמע שאול שה' עומד לתת את מלכות ישראל לרעו הטוב ממנו - דוד מלכנו - כמו שאמר לו שמואל: "ונתנה לרעה הטוב ממך", החל לפי דרשנו להתקנאות בידו, וזה מראה שלפי דרשנו של שאול שהיה גדול במעלה לא היתה בו את הענוה השלמה והנכונה, כי הענו אינו מתקנא במי שמצליח במקומו, משום שהוא מרגיש שלא מגיעה לו המלוכה והוא שמח בעצם זה שהוא חי.

ובדרך מצינו שכאשר טעה היה משתנהו על הארץ ואומר לה' קח ממני את המלוכה. וזהו סימנם של רועי ישראל שהרגישו שאינם ראויים למלך.

לקח מתוך

ושוב שאול אמר חטאתי, שבוה עשה תשובה על כך שרצה להכריח את שמואל לעשות את רצונו וקרע את בגדו, אך שוב כשל בכך שבקש משמואל שיביא לכבודו, כי לא היה בעל ענוה כדרך שהיה משפיל את עצמו לפני ה'. ושמואל הלך אחריו שאול ובקש להרג בעצמו את אנג, כי ידע ששואל לא יעשה זאת מתוך לב שלם עם ה' כראוי.

נמצינו למדים כמה צריך לשמע בקול החקמים ולא לסמך על הבנתנו בתורה כשהיא סותרת את דברי החקמים. עוד נמצינו למדים, כמה גדולה מעלת הענוה, שכשאדם מרגיש עצמו קטן ושפל אינו מתקנא בחבריו והוא שמע בקול חקמים ואינו חס על כבודו כשמתבזה.

מאמר השבוע - מי המנצח?

כאשר נתקלג ליד האדם איזה שהוא בנין וצעה ידע שה' עושה זאת ונכנע, ואם לא זכה להרגיש זאת מזה לכל הפחות - ברגע שלבומתעורר מיד נזכיר לעצמו שהדרך נעשה מן השמים כדי להכניענו.

הדודים לחוקים

התשובות נמצאות בתוך גיליון זה.

את התשובות נתן לשלם לכתבת המייל של סכונ 'מתיקות', בצרוי שם, כתבת ומספר טלפון. העונים נכונה לפחות על שתי שאלות ינצו להגרלה על פרס יקרתי. העונים נכונה על ארבע השאלות ינצו פעם נוספת להגרלה.

לא נשאר גיליון בבית הכנסת? אתה בבידוד ומחפש את המתיקות? יש חלילה סגר? **ניתן להירשם לקבלת הגיליון דרך המייל!** שלח בקשה לכתובת המערכת: a1133778sm@gmail.com ותהנה מהגיליון בכל שבוע בלי לפסו!

